

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobce: **K. K.**, nar. XXX, st. př. Ruská federace
pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní
Lhoty

proti
žalovanému: **Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, IČO 72050250**
Odbor cizinecké policie
sídlem Purkyňova 1907/2, 568 14 Svitavy

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2025, č. j. KRPE-70836-79/ČJ-2025-170022,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svojí žalobou ze dne 19. 11. 2025 domáhá soudního přezkumu žalovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o prodloužení doby zajištění cizince podle ust. § 124b odst. 4 a ust. § 125 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) o dalších 80 dnů.

2. Spolu s předmětnou žalobou byl podán návrh toho, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek, přičemž o tomto návrhu bylo ze strany zdejšího soudu rozhodnuto dne 25. 11. 2025, a to usnesením č. j. 52 A 74/2025-12, když nebyl odkladný účinek žalobě přiznán.
3. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí, ale především nepřiměřenost v zásahu do svých práv. Tato nepřiměřenost měla být způsobena prodloužením délky zajištění o dalších 80 dní. Žalobce poukázal na mimořádnou povahu institutu zajištění cizince, když vyjadřuje svoje přesvědčení o tom, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vůči sledovanému cíli. Následně žalobce rozebírá namítanou nepřezkoumatelnost, kterou spatřuje v tom ohledu, že žalovaný nedostatečně odůvodnil svoje úvahy o potřebě prodloužení zajištění, zejména s absencí podkladového materiálu, jenž má být součástí vedeného spisu.
4. Žalovaný odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
5. Na prvním místě musí soud poukázat na to, že sama okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nepředstavuje bez dalšího porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
6. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10. 11. 2020, sp.zn. III.ÚS 1889/20, *„úkolem obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námítky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námítky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“* Za předpokladu, že se soud ztotožní s dílčí argumentací účastníka řízení, tak může na takovou skutečnost příhodně odkázat.
7. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námítky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námítky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud

v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

8. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“
9. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (*sufficient review*). Je třeba též přihlídnout ke specifičnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci, něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována

rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (*expediency*), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

10. Krajský soud nejprve zkoumal splnění podmínek řízení a dospěl k závěru, že žaloba je řádná a včasná. Žalobce uvádí, že žalované rozhodnutí mu bylo doručeno dne 6. 11. 2025, přičemž měl měsíční lhůtu k podání žaloby, kterou podal ke dni 21. 11. 2025. V důsledku pozitivní právní úpravy, která vylučuje opravné prostředky (ust. § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, poslední věta), je ochrana práv cizinců svěřena správním soudům, proto se jedná o věcnou žalobu podanou oprávněným subjektem.
11. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
12. Podle ust. § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k **předpokládané složitosti přípravy** vycestování cizince. Je-li to nezbytné k **pokračování přípravy** vycestování cizince, je **policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit**, a to i **opakovaně**. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem vycestování je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
13. Ust. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovuje, že **doba zajištění nesmí překročit 180 dnů** a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů. Další části zmíněného ustanovení upravují zvláštní situace, kdy je policie oprávněna prodloužit zajištění nad rámec uvedené limitace, pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí (ust. § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců). Ve vztahu k dané věci je třeba poukázat na to, že žalovaný respektoval lhůtu 180 dnů, neboť původní zajištění bylo stanoveno na dobu 40 dní a následné prodloužení bylo o 80 dní, tj. v součtu 120 dní. Nicméně, i tak by policie měla možnost jak i nadále prodloužit dobu zajištění, pokud by došlo ke zpoždění při zisku nezbytných dokladů ze strany orgánů třetích zemí (příslušných

orgánů Ruské federace). Z hlediska rozsahu délky zajištění a jeho prodloužení musí být konstatováno, že žalované rozhodnutí není nikterak nezákonné, když ani délka (prodloužení) zajištění se nejeví nepřiměřená.

14. Jak plyne z rozsudku MS v Praze ze dne 13. 5. 2025, č. j. 2 A 18/2025-34, kde soud vyslovil: „Zajištění cizince představuje zásadní omezení jeho osobní svobody, tedy jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. Proto je přípustné jen za podmínek definovaných nejen [zákonem o pobytu cizinců](#) a návratovou směrnicí, ale především ústavním pořádkem České republiky (čl. 8 Listiny, [čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv](#), čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03). Jedná se o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s [čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod](#) (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. [1 As 93/2011-79](#)). Podle ESLP lze zbavení osobní svobody podle [čl. 5](#) odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv ospravedlnit pouze probíhajícími vyhošťovacími nebo vydávacími řízeními. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 15. 11. 1996 ve věci Chahal proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93). Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajících zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetržuvá po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí ESLP ze dne 11. 10. 2011 ve věci M. a ostatní proti Bulharsku, stížnost č. 41416/08).“
15. Délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou ke sledovanému cíli (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2020, č. j. 4 Azs 340/2018-28). Při přezkumu rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ve správním soudnictví jsou soudy povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné a zda policie postupuje v řízení o správním vyhoštění, resp. při přípravě vycestování s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli. Bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v otázce realizace vycestování by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů. Správní orgán proto musí především zdůvodnit, jaké kroky směřující k realizaci návratu žalobce dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné návrat realizovat. Předpokladem prodloužení zajištění je také skutečnost, že realizace návratu bude alespoň potenciálně možná (jak plyne z bodu 31 rozsudku MS v Praze ze dne 13. 5. 2025, č. j. 2 A 18/2025-34, jakož i při srov. usnesení NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150).
16. V nedávné judikatuře (zmíněný rozsudek MS v Praze ze dne 13. 5. 2025, č. j. 2 A 18/2025-34, bod 33) se soudní moc zabývala podobným případem, ve kterém bylo deklarováno, že policie jako správní orgán musí vynaložit řádné úsilí k realizaci sledovaného cíle, kterým zůstává vycestování do země původu, což obnáší potřebu učinění všech myslitelných kroků k zajištění potřebných dokladů (vydání náhradního cestovního dokladu). Mezi myslitelné kroky je možné zařadit např. urgence orgánům třetích zemí k získání náhradních cestovních dokladů. Právě činění dalších potřebných kroků ke zjištění

totožnosti dané osoby se dá považovat za pokračování přípravy. Předpokládaná složitost přípravy se rovněž promítá do délky zajištění konkrétní osoby, což vychází ze správního uvážení (usnesení NSS ze dne 30. 1. 2025, č. j. 10 Azs 223/2024-27). Vedle mnoha limitací správního uvážení (zákaz libovůle, proporcionalita atd) v této souvislosti je třeba pamatovat na to, že při odůvodňování stanovované doby zajištění (či jeho prodloužení) je nutno uvádět, jaké úkony budou nezbytné v rámci přípravy realizace správního vyhoštění (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Na straně třetí žalovaného rozhodnutí stojí uveden výčet několika úkonů, které české orgány vykonaly nebo vykonají za účelem dosažení sledovaného cíle, a to postoupení žádosti ruským orgánům, žádost o provedení konzulárního pohovoru cizince na Velvyslanectví Ruské federace v Praze. Jak žalovaný deklaroval, tak lhůty pro podání vyjádření ze strany ruských orgánů stále běží, proto nelze předjímat jejich nesplnění, ale je třeba vyčkat jejich splnění. Navíc s žalobcem byla uskutečněna řada pohovorů s českými orgány, které však byly vedeny bezúspěšně. Vedle složitosti komunikace a plánování dílčích kroků vycestování (vyhoštění) jako zajištění leteckého či pozemního spojení s vycestováním, musí dojít k pečlivému a hladkému zajištění hraničních přechodů cizince z území členských států EU.

17. Přiměřenost prodloužení délky zajištění se musí posuzovat i z hlediska dalších okolností. Jednou z nich je (ne)existence trvalé či trvalejší překážky, která by bránila takovému návrtu. Ze žalobní argumentace však taková skutečnost nevyplývá, proto ji nelze dovozovat, ale právě mít spíše za to, že taková překážka neexistuje. Žalobce dovozuje, že pro neurčitost časového intervalu pro realizaci vycestování a odkazy žalovaného na spolupráci s příslušnými ruskými orgány je třeba spíše usuzovat o nemožnosti uskutečnit jeho vyhoštění (vycestování). Vedle toho žalobce argumentuje i tím, že evaluace reálnosti vyhoštění nemá být založena na jistotě, ale míře pravděpodobnosti, s čímž nelze než souhlasit. Je to však právě žalobce, kdo účelově deformuje svoje úvahy a logické konstrukce, čímž dosahují logické rozpornosti. Žalobce uvádí, že pokud reálný předpoklad vyhoštění pravděpodobně absentuje, tak nelze v zajištění pokračovat. Opačná logická konstrukce však říká, že pokud se takový reálný předpoklad vyhoštění jeví pravděpodobný, byť je prozatím konkrétně nepoznaný, tak je odůvodněné v zajištění pokračovat. Nejedná se totiž o absenci předpokladu vyhoštění (vycestování), ale o prozatímní absenci prvku ztotožnění daného cizince jako podmínky realizace vycestování, což je však aspekt odstranitelný v odpovídajícím časovém horizontu. Žalobce přehlíží i jinou skutečnost, které se už věnovala judikurní praxe. Spolupráce s orgány třetích zemí může být v některých případech problematická, ale nikoliv nemožná nebo přímo vylučitelná. Z takové premisy je možné usuzovat, že k ověření totožnosti s větší pravděpodobností skutečně dojde, byť v delším časovém horizontu. Zpravidla se odhaduje, že reakce orgánů třetích zemí se pohybuje v délce mezi 40-60 dny, ale může i déle (srov. rozsudek MS v Praze ze dne 13. 5. 2025, č. j. 2 A 18/2025-34, bod 34). Takové defaultní indicie potom nesou reálnost předpokladu, že v prodloužené době zajištění bude sledovaného cíle úspěšně dosaženo.
18. V dané věci bylo zajištění stanoveno na dobu 40 dní, ve které nebylo cíle dosaženo, proto nyní došlo k jeho prvnímu prodloužení o 80 dnů. V současné době se tak nelze domnívat, že by se příslušné správní orgány dopouštěly nepřiměřených zásahů do práv žalobce, když jenom s ohledem na složitost přípravy vycestování a komunikaci s ruskými orgány došlo k vůbec prvnímu prodloužení doby zajištění a policejní orgány nadále činí kroky ke sledovanému cíli, mj. k ověření totožnosti zajištěné osoby, jak bylo popsáno výše.

19. Po prostudování žalovaného rozhodnutí, předloženého spisu i předmětné žaloby dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný respektoval zásadu přiměřenosti i subsidiarity, přičemž svoje úvahy řádně promítl do odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Žalovaný se zabýval posouzením možnosti uložení jiných a méně zatěžujících opatření, když shledal jejich neefektivnost. Vedle toho žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce opakovaně porušoval právní předpisy ČR i EU, ale i to, že se nejedná o zranitelnou osobu, která by vyžadovala zvýšenou ochranu slabší strany (str. 3 a 4 žalovaného rozhodnutí). Krajský soud se s těmito závěry ztotožňuje a hodnotí je jako správné a zákonné.
20. Krajský soud k tomu uvádí, že doba trvání zajištění nevybočuje ze zákonných limitů a odpovídá individuálním okolnostem případu. Žalovaný zohlednil všechny podstatné skutečnosti pro stanovení doby, o kterou bylo nutné zajištění žalobce prodloužit a odůvodnil ji v souladu se zákonnými i judikaturními požadavky. Tato doba pak podle názoru soudu není nepřiměřená vzhledem k osobě žalobce, čímž ani námitky žalobce nebyly shledány jako důvodné.
21. Krajský soud po provedeném přezkumu dospěl k závěru, že žalované rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, proto je zákonné a plně přezkoumatelné, když i předložený správní spis je kompletní. Žalobní argumentace byla řádně vypořádána, a to v mezích zákona, intencích ustálené judikatury a soudní diskrece.
22. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 9. prosince 2025

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce